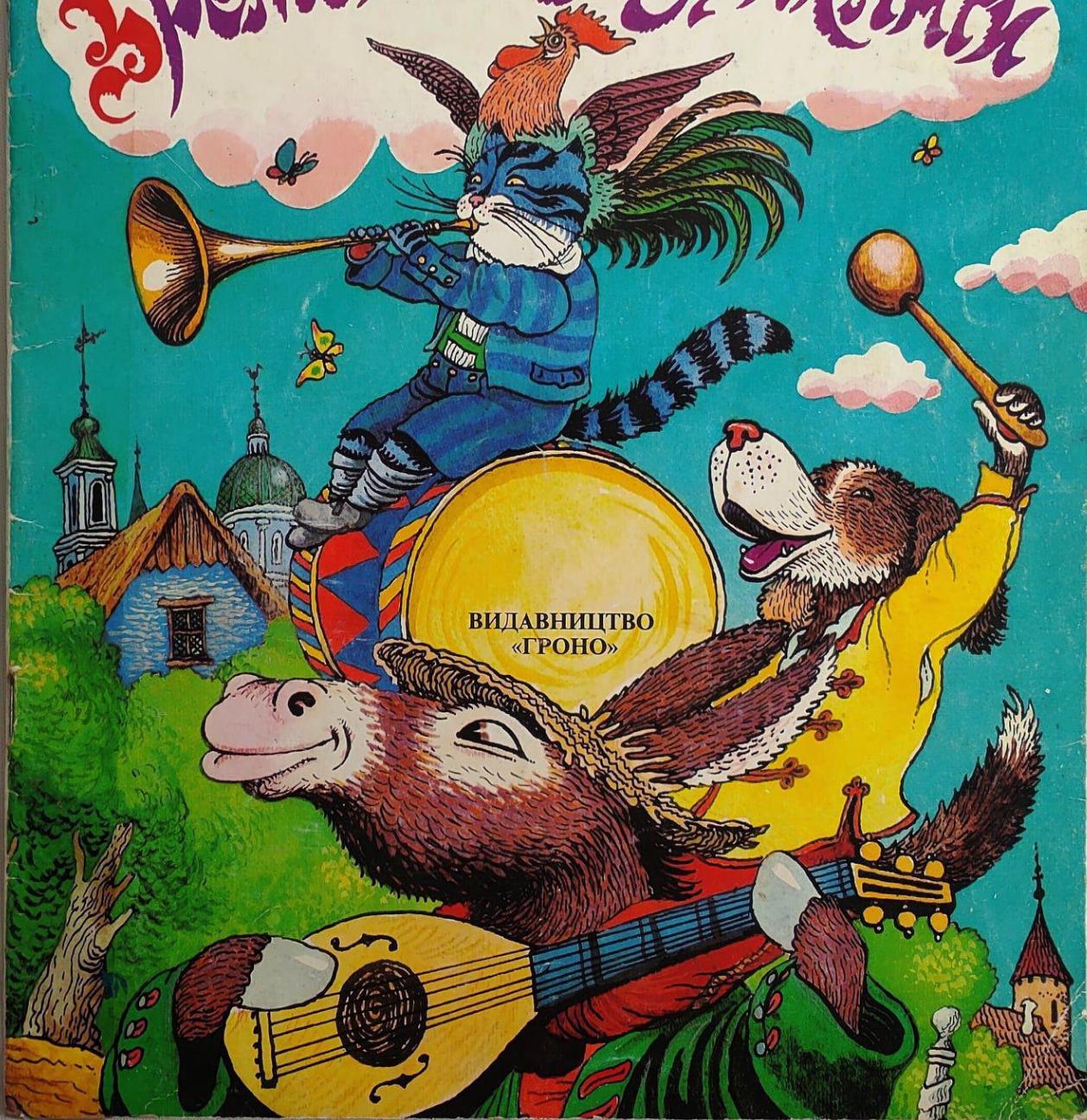
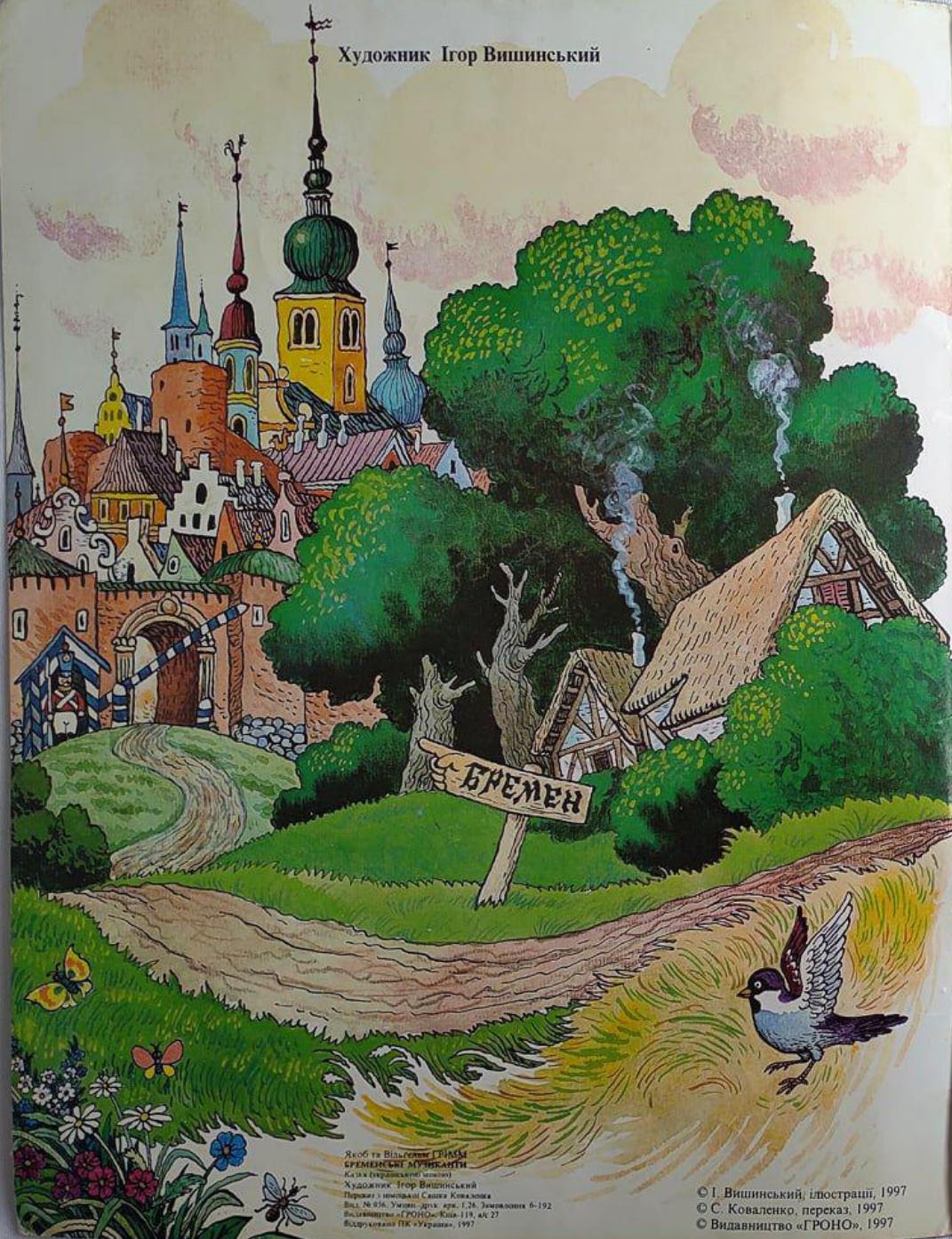

Якоб та Вільгельм ГРІММ

Бременські музиканси

Художник Ігор Вишнівський

Якоб і Францес Брамм
БРЕМЕНСЬКІ МУЗИКАНТИ
Книга ілюстрованою мюзикою
Художник Ігор Вишнівський
Переклад ілюстратор Саша Коваленко
Вид. № 056. Учено-друк. крн. 1,26. Замовлення 6-192
Відповідальні редактори О.Карпова, І.Левченко
Видавництво ПК «Україна», 1997

© І. Вишнівський, ілюстрації, 1997
© С. Коваленко, переказ, 1997
© Видавництво «ГРОНО», 1997

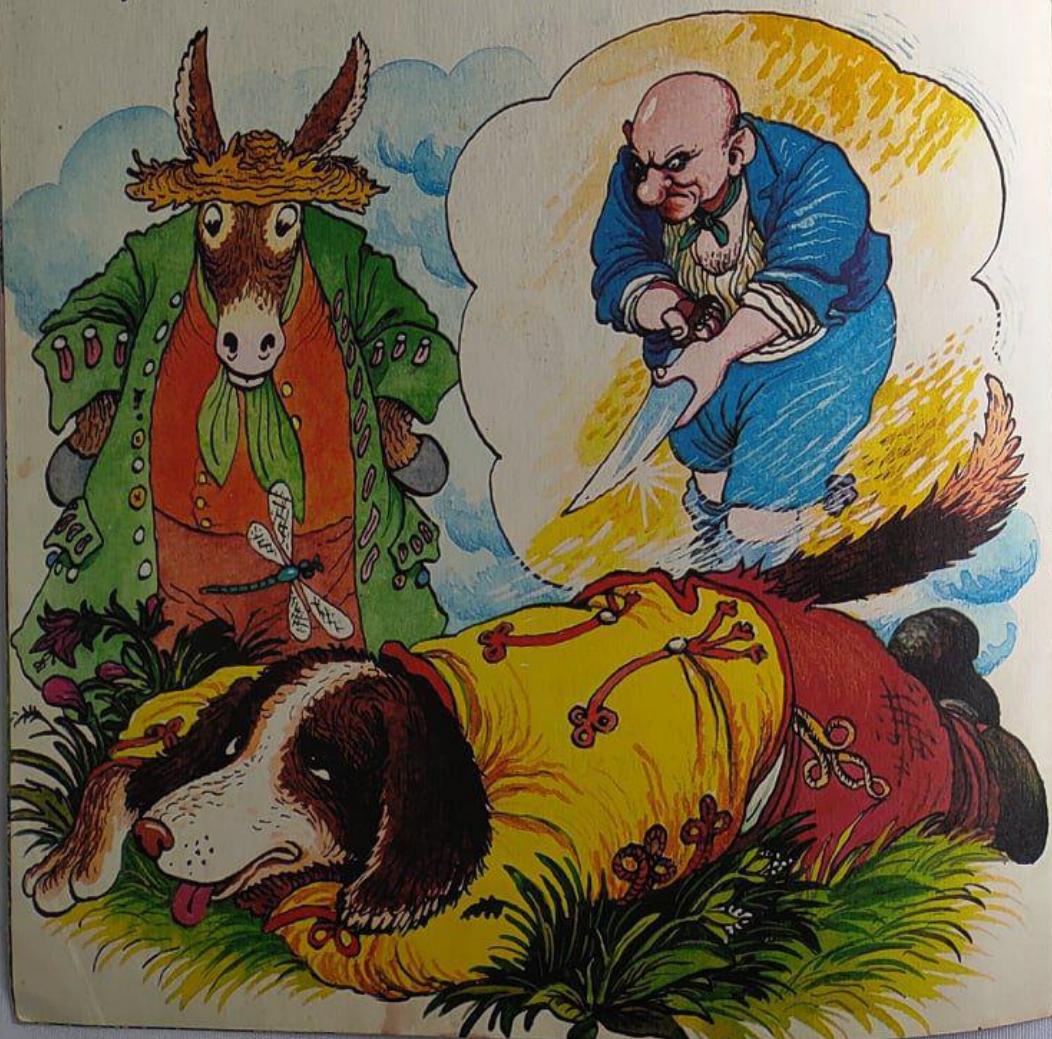
дин чоловік мав осла — возив на ньому лантухи до млина. Так минали рік за роком. Осел став старий, ослаб і вже був нездатний до роботи. «Як би його здихатися, — думав господар, — щоб даремно не годувати?»

Осел зрозумів: буде йому лихо. І втік. Подався до міста Бремена. Там він вирішив стати вуличним музикою. Бачить — лежить при дорозі пес-гончак, язика висолопив, насилу дихає.

— Чого так важко сопеш? — запитав його осел.

— Старий я став, — відповів пес. — Ходити на полювання вже несила. Хазяїн надумав мене вбити, але я втік. Як далі бути — не знаю.

— Гайда зі мною до Бремена, — сказав осел. — Я гратиму на лютні, ти битимеш у барабан — будемо музикантами.

Пішли вони разом. Дивляться — сидить кіт, такий сумний, неначе три дні не їв нічого.

— Гей, воркоте, — гукнув осел, — чого насупився?

— Старий я став, зуби затупилися, — відказав кіт. — Мені б на лежанці грітися, а не ганятися за мишами. От хазяйка й надумала мене втопити. Ледве втік од неї.

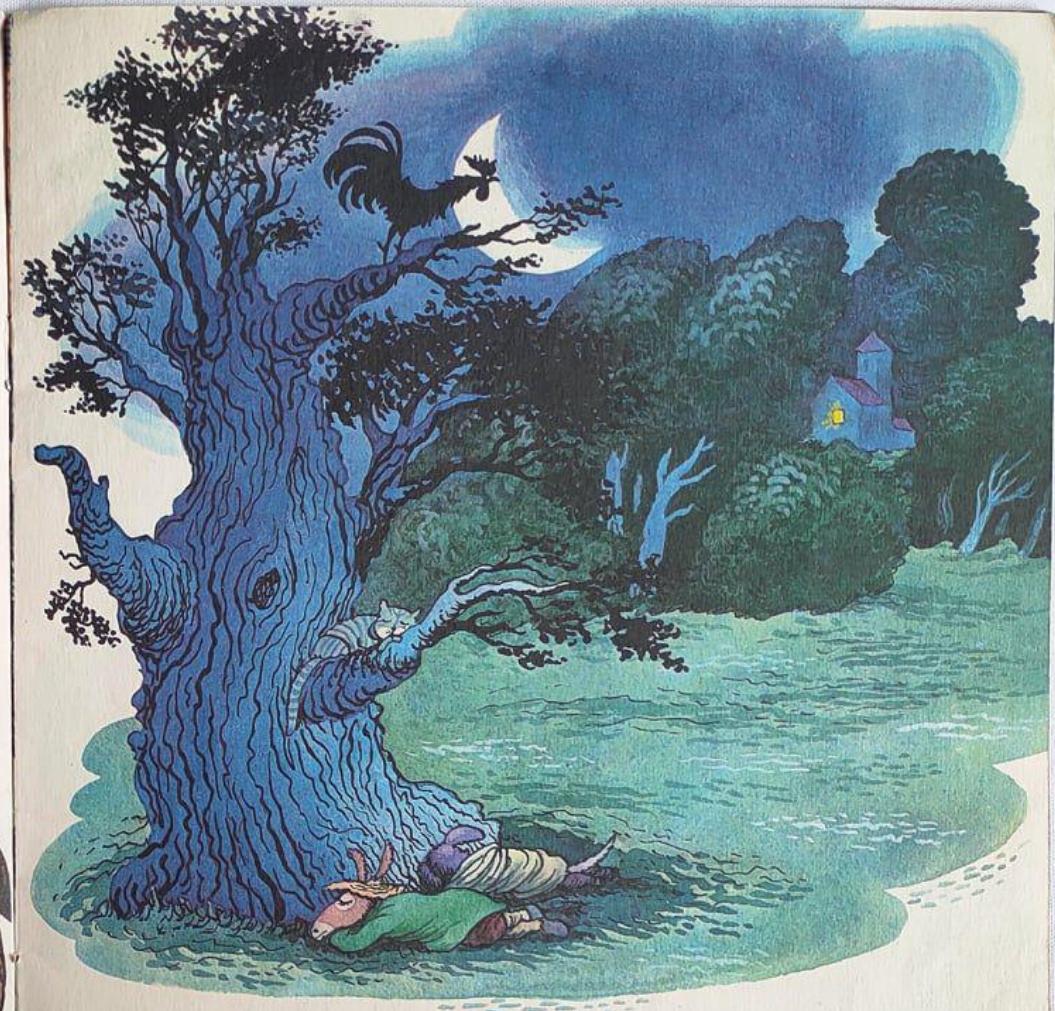
— Ходи з нами. Ти ж мастак давати нічні концерти — от і станеш у Бремені вуличним музикантом.

Пішли вони втрьох. Аж на воротях біля одної оселі сидить півень і на все горло кукурікає.

— Чого розкричався, наче тебе ріжуть? — запитав осел.

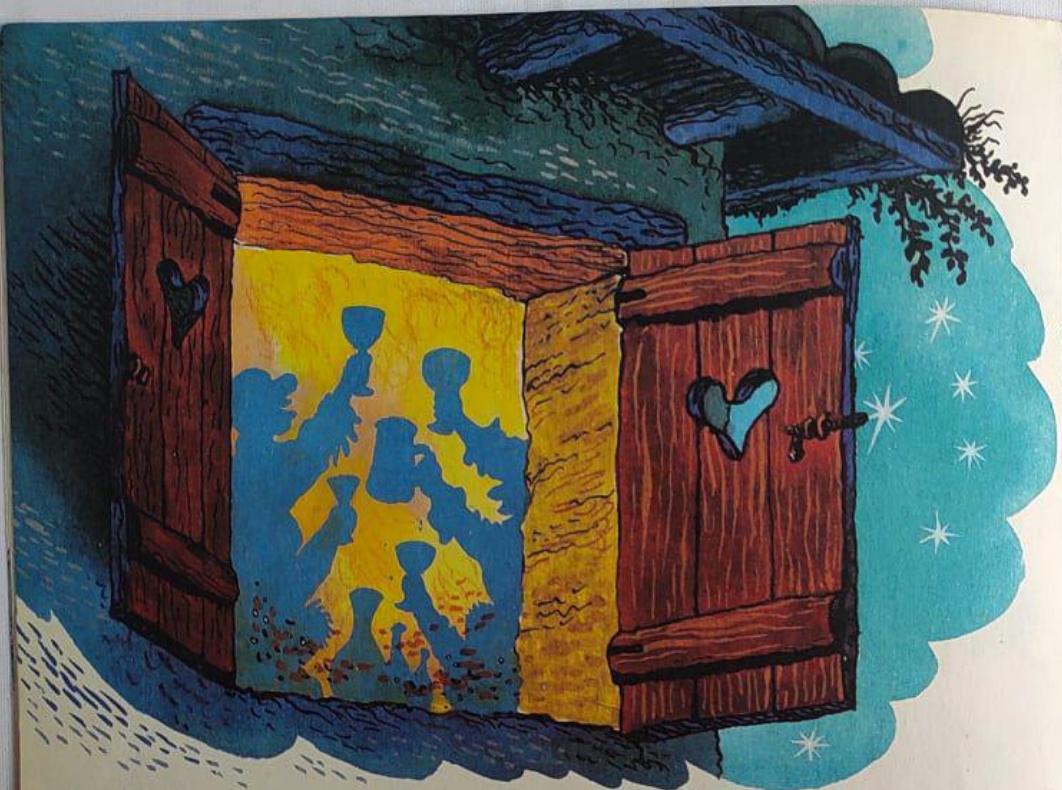
— Наша господиня, — сказав півень, — звеліла куховарці зварити з мене суп. От я і горлаю, поки ще можу.

— Ходімо з нами у Бремен, — мовив осел. — Голос у тебе гарний, і ми разом утнемо такої музики, що буде любо слухати!

Вчотирьох вони добулися надвечір до лісу. Вирішили заночувати. Осел і пес лягли під великим деревом. Кіт заліз на гілля, а півень злетів на самісінський вершечок. Бачить — блимає вдалині світельце.

— Світло! — загукав півень. — Тут недалеко є оселя!

— Ходімо туди, — сказав осел. — Під деревом притулок нікудишній.

Друзі рушили на світло. Небавом опинилися перед будинком. Осел, найбільший серед них, витягнув й зазирнув у вікно.

— Ого, що я бачу! — сказав він товаришам. — Стіл накритий білою скатертиною, за столом розбійники їдять і п'ють предобрі наїдки й напої.

— От би й нам так! — сказав півень.

І почали вони думати, як би їм звідтіля розбійників прогнati. Нарешті надумали: осел

передніми ногами стане на підвіконня, пес вискочить на осла, кіт на пса, а півень злетить котові на голову. Постававши так, вони в один голос завели свою музику: осел ревів, пес гавкав, кіт нявчав, півень кукурікав. Потім усі як шугонуть крізь вікно в кімнату, аж шиби забрязчали.

Перелякані розбійники подумали, що то якась мара — посхоплювалися з-за столу й дременули в ліс.

А дружнє товариство посадало собі за стіл і почало напихатися так, ніби хотіло наїстись на цілий місяць. А як найлися, то погасили світло й полягали спати, кому де зручніше. Осел ліг на подвір'ї на купі гною, пес за дверима, кіт на припічку біля теплого попелу, а півень на сідалі.

... Побачив отаман розбійників, що світло в домі погасло, і каже:

— Чого ж ми так полякалися? Піди глянь, — наказав він одному розбійникові, — що там у домі робиться.

Розбійник пішов, а біля будинку все тихо. Зайшов на кухню, а там на нього світять котові очі. Розбійник подумав, що то дві жарини. Та взяв сірника запалити від них світло. Тицьнув сірником

котові в око. Кіт не любив таких жартів — засичав, стрибнув розбійникові просто в обличчя, та як почав дряпатись! Переляканий розбійник кинувся за двері, а пес схопився й угородив йому зуби в ногу. Розбійник надвір, а тут осел як брикне його в спину копитами. Від галасу прокинувся півень на сідалі та як крикне: «Кукуріку!»

Розбійник навтьоки, прибігає до отамана, розказує:

— Ох, там таке робиться! В хаті сидить страшна відьма. Як засичала на мене, як учепилася довгими пазурами — всього лоба подряпала! А в дверях чоловік з ножем як штрикне мене в ногу! А надворі якесь чорне чудовисько як уперіщить мене довбнею! А вгорі сидить, мабуть, судя, бо як закричить: «Розбишаку сюди!» Я ледве вирвався.

Розбійники вже й боялися навіть близько підійти до того будинку.

А четверо музикантів так уподобали те місце, що не захотіли більш нікуди йти...

